

AANTEKENEN

Aan ING Hypotheken
t.a.v. de Afd. Juridische Zaken
Antwoordnummer 11
1000 XC Amsterdam

Holten, 27 oktober 2018

Geachte mevrouw/meneer,

Betreft: verrekening van verjaarde rechtsvorderingen

In het verleden hebben mijn echtgenoot en ik meerdere procedures tegen ING Bank N.V. (verder ING) gevoerd, die wij helaas verloren hebben, de laatste procedure in verband met verjaring van onze vorderingen. Tot mijn onuitsprekelijke verdriet is mijn echtgenoot op 16 augustus 2017 plotseling op bijna 81-jarige leeftijd overleden, waardoor ik (inmiddels 77 jaar) naast mijn immense rouw tevens geconfronteerd werd met het feit, dat mijn inkomen als weduwe slechts een derde bedraagt van ons eerdere gezamenlijke inkomen. Mijn man en ik hebben in het verleden besloten om pas over de verrekening op grond van wetsartikel 131 BW 6 te beginnen op het moment dat de ING hypotheek (met nummer V 102-102720) zou worden afgelost, bijvoorbeeld omdat wij vanwege onze leeftijd of tanende gezondheid naar een andere woning zouden verhuizen en de huidige woning verkocht zou worden.

Artikel 131 BW 6 luidt:

- 1 De bevoegdheid tot verrekening eindigt niet door verjaring van de rechtsvordering.
- 2 Uitstel van betaling of van executie, bij wijze van gunst door de schuldeiser verleend, staat aan verrekening door de schuldeiser niet in de weg.

Na het overlijden van mijn man zat er echter niets anders op dan de woning zo spoedig mogelijk te verkopen. Weliswaar heeft ING de te betalen hypotheekrente vanwege het overlijden van mijn man aanzienlijk verlaagd, maar deze is door mij desondanks nauwelijks op te brengen, waarbij vanzelfsprekend ook van belang is, dat een eigen woning met grote tuin heel veel andere kosten met zich meebrengt. Sinds 30 januari 2018 staat de woning te koop, maar het ziet er vooralsnog niet naar uit, dat de verkoop spoedig zal geschieden, dit ondanks de zeer redelijke vraagprijs. Er is sprake van achterstallig onderhoud en de tuin is een ravage. Ik heb echter geen geld om de benodigde hulp in te schakelen.

Dinsdagavond jl. heb ik gebeld met ING (nummer 020-2288888) en getracht iemand te spreken te krijgen, die mij in deze verder kon helpen. De vriendelijke mevrouw S. Hillemans vertelde mij echter, dat zij mij niet kon doorverbinden met een medewerker, die met mij de complexe zaak telefonisch kon bespreken en raadde mij vervolgens aan mijn verhaal op papier te zetten en te sturen aan de Juridische afd. van ING, hetgeen ik bij deze dan ook zal doen.

Mijn dringende verzoek aan u is om hetgeen ik van ING te vorderen heb thans reeds op uw hypotheekvordering in mindering te brengen, zodat ik veel minder of helemaal geen rente meer hoeft te betalen en de woning in alle rust kan verkopen en zeer belangrijk: tevens het achterstallige onderhoud kan laten verrichten alsook de tuin een opknapbeurt kan laten geven. Mijn hypotheek betreft nummer V 102-102720.

Voor de goede orde zal ik onderstaand zo beknopt mogelijk de gang van zaken schetsen, waaruit blijkt, dat ik een fors bedrag van ING te goed heb, dit met de vervallen rente.

De eerste procedure, de zogenaamde "dwalingsprocedure"

Op 25 juni 2008 zijn mijn man (B.Th.Hofs) en ik voor het eerst een procedure tegen ING gestart op grond van dwaling voorafgaande en tijdens het afsluiten van een kredietovereenkomst d.d. 3 september 2002 en het door ING volgens ons tekortschieten in haar voorlichting inzake die overeenkomst.

De vorderingen waren (letterlijk citaat):

Primair, te verklaren voor recht dat de kredietovereenkomst die op 3 september 2002 tussen partijen is gesloten (buitengerechtigd) is vernietigd dan wel (buitengerechtigd) is ontbonden, met bepaling dat Hofs c.s. ING Bank terzake van deze kredietovereenkomst niets, althans een door de rechtbank in goede justitie te betalen bedrag, verschuldigd is

en

Subsidiar, de kredietovereenkomst die op 3 september 2002 tussen partijen is gesloten te vernietigen dan wel te ontbinden met bepaling dat Hofs c.s. ING Bank terzake van deze kredietovereenkomst niets, althans een door de rechtbank in goede justitie te betalen bedrag, verschuldigd is.

In een vonnis d.d. 4 maart 2009 (zaaknummer 402115) heeft de rechtbank Amsterdam geoordeeld, dat er geen grond bestaat voor ontbinding dan wel vernietiging van de overeenkomst en dat de vorderingen worden afgewezen. Het verweer van ING was kortgezegd, dat er geen sprake was van dwaling aan de zijde van Hofs c.s. bij het aangaan van de overeenkomst en tevens dat zij op geen enkele wijze tekortgeschoten was in haar verplichtingen uit hoofde van de met Hofs c.s. gesloten kredietovereenkomst nu zij hen van te voren adequaat had geïnformeerd omtrent de eventuele risico's en zij zorgvuldig was geweest bij het vaststellen van hun aflossingscapaciteit.

In het arrest d.d. 3 augustus 2010 (zaaknummer 200.034.938) van het Gerechtshof Arnhem wordt het vonnis van 4 maart 2009 bekrachtigd, dit ondanks dat ING niet was verschenen.

De tweede procedure, de zogenaamde "onrechtmatige daad procedure"

Deze procedure is dus opgestart op 20 november 2012. In haar Conclusie van Antwoord (verder CvA) d.d. 20 februari 2013 in deze procedure heeft ING betreffende de vorderingen 1 t/m 6 uitsluitend een verjaringsverweer gevoerd en inzake vordering 7 gesteld, dat hierbij geldt, dat voor zover het gaat om bedragen die tot 17 oktober 2007 zijn afgeboekt er eveneens sprake is van verjaring. Weliswaar heeft ING in haar CvA inzake de genoemde vorderingen ook gesproken over rechtsverlies op grond van wetsartikel 6:89 BW, maar dit artikel was in deze niet van toepassing.

Tijdens de comparitie van partijen d.d. 25 juni 2013 heeft ING bij monde van haar advocaat wederom uitdrukkelijk verklaard, dat zij inzake de vorderingen 1 t/m 7 uitsluitend en alleen een verjaringsverweer voert, hetgeen in het Proces-Verbaal van de zitting is te lezen. Daarbij is duidelijk, dat ING het in haar CvA ingenomen standpunt, dat er betreffende deze vorderingen tevens sprake is van rechtsverlies op grond van artikel 6:89 BW, heeft laten varen. Dit standpunt neemt ING tijdens de comparitie nog wel in met betrekking tot de vorderingen 8 t/m 10.

In het proces-verbaal vermeldt de rechtbank tenslotte:

De rechter verwijst de zaak naar de rol van 21 augustus 2013 voor akte zijdens eisers. De akte zal uitsluitend ingaan op het verweer van gedaagde voor zover dat betreft verjaring (de vorderingen 1 t/m 7 betreffende) inclusief hetgeen de bank heeft gezegd over stuiting en artikel 6:89 BW. (dus inzake de vorderingen 8 t/m 10)

Uit het bovenstaande blijkt, dat ING de vorderingen niet inhoudelijk wenste te bestrijden, waartoe zij ook niet in staat zou zijn geweest zonder wetsartikel 21 Rv. te schenden, en daarom heeft gekozen voor het verweer van verjaring om zodoende toch onder haar betalingsverplichtingen uit te komen.

Het uitdrukkelijk en degelijk onderbouwde verzoek zijdens eisers tijdens de comparitiezitting en herhaald in hun Akte d.d. 21 augustus 2013 om nog een Conclusie van Repliek te mogen uitbrengen in reactie op de CvA van ING werd door de rechtbank niet gehonoreerd !. Dit naar aannemelijk is, omdat ING daartegen in haar Antwoordakte d.d. 18 september 2013 onder de randnummers 6.1 t/m 6.4 uitgebreid bezwaar had gemaakt. Onder randnummer 6.5 geeft ING tenslotte aan, dat ook al zou er sprake zijn van aan Hofs c.s. toekomende vorderingen deze grotendeels zijn verjaard, waarbij zij verwijst naar haar voorafgaande betoog in deze onder randnummer 1.2 van haar Antwoordakte, waar zij aangeeft, dat zij in haar CvA inzake de vorderingen 1 t/m VII een verjaringsverweer heeft gevoerd en tevens een beroep op rechtsverlies heeft gedaan.

In de zijdens Hofs c.s. uitgebrachte Akte d.d. 21 augustus 2013 hebben Hofs c.s. dus ingevolge de instructies van de rechtbank alleen maar trachten te bewijzen, dit met vele producties (stuitingshandelingen betreffende) onderbouwd, dat de vorderingen 1 t/m 7 niet verjaard waren.

ING begint in haar Antwoordakte d.d. 18 september 2013 weer met te stellen, dat een groot deel van de door eisers ingestelde vorderingen is verjaard, althans dat Hofs c.s. hun recht om de betreffende vorderingen in te stellen hebben verloren op de voet van artikel 6:89 en/of artikel 12 en 13 van de Algemene Voorwaarden. (deze Algemene Voorwaarden hebben mijn man en ik overigens nooit ontvangen !). Vervolgens geeft ING in haar Antwoordakte expliciet aan, dat zij in haar CvA inzake de vorderingen I t/m VII een verjaringsverweer heeft gevoerd en een beroep heeft gedaan op rechtsverlies.

In het vonnis van de rechtbank Overijssel d.d. 4 december 2013 (zaaknummer: C/08/133417) stelt de rechtbank onder het kopje **5. De beoordeling** in r.o. 5.11 (letterlijk citaat):

De rechtbank komt tot de conclusie dat de bedoelde vorderingen I t/m VII zijn verjaard en zal deze vorderingen daarom afwijzen.

Zeer schrijnend is daarbij, dat de rechtbank over het hoofd heeft gezien, dat inzake vordering VI duidelijke stuitingsbrieven worden genoemd onder randnummer 8 van de Akte d.d. 21 augustus 2013 zijdens eisers.

Zij heeft het onder de rechtsoverwegingen 5.9 en 5.10 immers alleen over de stuitingsbrieven onder randnummer 7 van die Akte, welke stuitingsbrieven andere schadevorderingen betroffen.

Vordering VI betrof de door ING ten onrechte tijdens de schuldsaneringsregeling ingevolge de WSNP automatisch geïnde rente inzake de leningovereenkomst d.d. 3 september 2002, hetgeen onrechtmatig was op grond van wetsartikel 303 Fw. lid 1, hetgeen ook is vastgesteld door de bewindvoerder en de rechter-commissaris tijdens die schuldsaneringsregeling. Dienaangaande heeft ING van de bewindvoerder (van zijn gemachtigde insolventiemedewerkster mw. A.K. De Beurs) meerdere keren berichten ontvangen, waar ING echter niets op uit heeft gedaan. De Rabobank heeft in exact dezelfde situatie de teveel geïnde rente tijdens de schuldsaneringsperiode echter keurig terugbetaald, dit met rente. De vordering in deze op ING betreft inmiddels het voor mij enorme bedrag van ruim € 45.000,--

Van het vonnis van 4 december 2013 zijn mijn man en ik op 3 maart 2014 in hoger beroep gekomen, waarbij in de Memorie van Grieven vele grieven zijn opgevoerd, welke grieven niet alleen gingen over juridische misslagen van de rechtbank en het feit dat ING vele onwaarheden in haar CvA en in haar Antwoordakte had geponeerd, maar ook wederom aantoonde, dat de vorderingen niet verjaard waren.

Onder randnummer 4.35 van haar Memorie van Antwoord d.d. 18 november 2014 stelt ING, dat aan de vorderingen I t/m 7 nagenoeg hetzelfde feitencomplex ten grondslag ligt als aan de vorderingen in de eerdere procedure. Wat daar ook van zij, ING betoogt vervolgens onder dit randnummer, dat de vorderingen I t/m VII zodoende zijn verjaard, daarbij stellend, dat de zesde, zevende en achtste grief van Hofs c.s. dienen te worden verworpen. In deze grieven hebben Hofs c.s. aangetoond, dat de bewering van de rechtbank, dat Hofs c.s. in de onderhavige bodemprocedure de bank aanspreekt op grond van – in essentie- hetzelfde feitencomplex, ten gronde onjuist is.

Daarvan was namelijk geen sprake en hetgeen het Hof in zijn arrest ook niet voor waar heeft gehouden. Ik verwijs in deze naar de stellingen van het Hof in de rechtsoverwegingen 3.2 en 3.3 van het arrest d.d. 13 oktober 2015.

Saillant detail: in haar CvA d.d. 20 augustus 2008 in de op 25 juni 2008 door Hofs c.s. opgestarte procedure heeft ING zelf onder punt 4.20, gesteld, dat de verwijten van het echtpaar allemaal betrekking hebben op de pré-contractuele fase, waaraan zij toevoegt, dat zij daarom ook niet tekort geschoten kan zijn in de nakoming van de overeenkomst. In de tekst van de dagvaarding is inderdaad geen enkele zaak genoemd, die ná het tot stand komen van de kredietovereenkomst en het opstellen van de hypotheekakte heeft plaatsgevonden.

De betogen van Hofs c.s. in hun Akte d.d. 21 augustus 2013, dat er geen sprake was van verjaring van de vorderingen mochten echter niet baten. In het arrest d.d. 13 oktober 2015 (zaaknummer 200.143.259) heeft ook het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden met betrekking tot de vorderingen I t/m VI in de rechtsoverwegingen 3.7 en 3.13 geoordeeld, dat deze zijn verjaard. Verbijsterend is, dat het Hof dit ook in navolging van de rechtbank geoordeeld heeft met betrekking tot vordering VI, dienaangaande Hofs c.s. in hun Akte d.d. 21 augustus 2013 onder randnummer 8 dus tal van duidelijke stuitingsbrieven hebben genoemd, die de rechtbank in haar vonnis d.d. 4 december 2013 gezien het gestelde in de rechtsoverwegingen 5.9 en 5.10 compleet genegeerd heeft.

In r.o. 3.15 oordeelt het Hof, dat Hofs c.s. weliswaar hebben uitgelegd, waarom zij tijdens de schuldsaneringsperiode geen rente waren verschuldigd, maar zij niet duidelijk hebben gemaakt waarom zij na beëindiging van de schuldsanering evenmin rente zijn verschuldigd. In tegenspraak daarmee stelt het Hof in r.o. 3.13 echter, dat de vorderingen tot schadevergoeding die betrekking hebben op handelingen van ING gepleegd vóór 17 oktober 2007 zijn verjaard. Daaruit vloeit immers voort, dat de rentebedragen waarmee ING de rekening-courant-rekening van Hofs c.s. tussen 23 juli 2007 en 17 oktober 2007 heeft belast ook verrekend kunnen worden. Dit betreft dus een deel van vordering VII. Bevreemding wekt, dat ING zelf van mening is, dit onder 1.2 randnummer van haar Antwoordakte d.d. 18 september 2013 en onder randnummer 4.35 van haar Memorie van Antwoord, dat ook vordering VII is verjaard, aan welke visie het Hof zich dan ook in verband met de partijautonomie had moeten houden.

Wat er van het bovenstaande ook allemaal zij: in elk geval staat vast, dat het arrest van 13 oktober 2015 in gezag van gewijsde is gegaan en partijen zich daaraan te houden hebben.

Onderstaand zal ik thans opsommen hetgeen ik op grond van **Artikel 131 BW 6** met betrekking tot het arrest d.d. 13 oktober 2015 van ING te vorderen heb:

Vordering 1: een bedrag van € 198.000,--. Aangezien door Hofs c.s. in de dagvaarding aanvullend is gesteld, dat de rechtbank het terug te betalen bedrag in goede justitie dient te bepalen, stel ik voor, dat ING dit bedrag in alle redelijkheid en billijkheid bepaalt, dit per datum 30 juni 2008, de dag dat er door mij en mijn man een bedrag van € 265.00,-- op de derdenrekening van de notaris is betaald, welk bedrag dan vermeerderd dient te worden met de wettelijke rente ex artikel 6:119 BW, deze rente te berekenen vanaf de dag van de dagvaarding, zijnde 20 november 2012, tot aan de dag van de algehele voldoening. Ik wijs erop, dat ING in het verleden het bod heeft gedaan € 110.000,-- aan mijn man en mij met betrekking tot de lening van € 200.000,-- kwijt te schelden, welk bod wij toen om meerdere redenen niet konden accepteren, hetgeen tijdens de eerste procedure degelijk onderbouwd is uitgelegd.

Vordering II: een bedrag van € 23.922,31 betreffende alle door Hofs c.s. via hun rekening-courant-rekening aan ING betaalde bedragen in de periode 17 september 2002 t/m 1 maart 2005, alsmede de door ING in deze periode van de rekening-courant-rekening afgeboekte rente en kosten ten bedrage van in totaliteit € 27.566,05, te vermeerderen met de wettelijke rente ex artikel 6:119 BW, deze rente eveneens te berekenen vanaf de dag van dagvaarding, zijnde 20 november 2012, tot aan de dag van de algehele voldoening

Vordering III: een bedrag aan smartengeld door u te bepalen. Mij is overigens bekend dat smartengeld in dergelijke zaken in Nederland niet snel wordt toegewezen, dus laat ik het aan uw fatsoen over welk bedrag u redelijk en billijk vindt.

Vordering IV: een bedrag van € 50.000,-- als schadevergoeding wegens de waardevermindering van de woning als gevolg van het gedurende de schuldsaneringsperiode en ook daarna door de handelwijze van ING met betrekking tot de onterechte debiteringen niet kunnen verrichten door eisers van het noodzakelijke onderhoud aan hun huis en tuin.

Vordering V: een bedrag van € 29.443,16 vanwege door Hofs c.s. aan de bewindvoerder betaalde kosten, te vermeerderen met de wettelijke rente ex artikel 6:119 BW vanaf de datum van het vonnis d.d. 2 mei 2007 en het arrest d.d. 23 juli 2007.

Vordering VI: een bedrag van € 28.133,15 vanwege alle door ING ten onrechte tijdens de schuldsaneringsregeling van 1 maart 2005 t/m 23 juli 2007 van de rekening-courant-rekening van Hofs c.s. afgeboekte bedragen, te vermeerderen met de wettelijke rente ex artikel 6:119 BW, vanaf de dag waarop deze bedragen automatisch van de rekening-courant-rekening van mij en mijn man zijn afgeboekt, dit in strijd met wetsartikel 301 Fw.

Vordering VII: een bedrag van € 19.874,94 vanwege de door ING in de periode 23 juli 2007 t/m 16 juli 2009 van de rekening-courant-rekening van mijn man en mij ten onrechte afgeboekte bedragen betreffende rente en kosten, te vermeerderen met de wettelijke rente ex artikel 6:119 BW, vanaf de dag waarop eisers de bedragen aan ING hebben overgemaakt dan wel door ING op eigen initiatief zijn afgeboekt.

Ik zou graag een afspraak met u maken om in een gezamenlijk overleg tot het juiste door u met de uitstaande hypotheek te verrekenen bedrag te komen, waar beide partijen zich in kunnen vinden. Ik wil dan graag iemand meenemen, die ook verstand van de zaak en de te volgen rekenmethoden heeft.

Wanneer u niet bereid bent tot een afspraak en evenmin bereid bent om de verrekening van de bedragen waarop ik recht heb thans reeds op de uitstaande hypotheeklening in mindering te brengen, dan zal ik te zijner tijd, wanneer de woning verkocht gaat worden, de genoemde bedragen plus de wettelijke rente in aftrek brengen op het door mij aan u terug te betalen hypotheekbedrag. Ik zal dan een advocaat en de betreffende notaris inschakelen om u inzake een en ander te berichten, waarbij ik deze personen het gehele dossier betreffende de beide in deze brief genoemde procedures ter hand zal stellen, zodat zij kunnen controleren of hetgeen ik u geschreven heb in overeenstemming met de waarheid is. Zij kunnen dan ook het betreffende verrekenings-bedrag berekenen.

Ik vertrouw op uw gunstige antwoord, zodat het wellicht mogelijk is deze hele onverkwikkelijke kwestie achter ons te laten en ik mijn leven weer enigszins kan oppakken.

Met vriendelijke groet,

H.M.S. Hofs-Akkermans
Jeurlinksweg 2
7451 CL Holten